

Gange er indrømmet af den ærede Ordfører i hans Udtalelser — at hidtil har den gældende Regel aldeles ingen Vanskeligheder voldt; den har ikke foranlediget hverken Retssager eller Retstrætter. Derimod er det saa sikkert som noget, at naar man forandrer den Regel om Fiskeriretten, som hidtil i umindelige Tider er bleven udøvet, naar man pludselig vil omforme den, saa vil det give Anledning til mange Retstrætter og til mange bekostelige Retssager; det kan der ingen Tvivl være om. Thi medens det er saa let og øjensynligt at vide, om en Lodsejers Grund støder op til et Fiskevand, og om han i Kraft deraf har Ret til at fiske i dette Vand, saa er det lige saa vanskeligt at vide, hvem Grunden under et saadant Fiskevand egentlig tilhører; og det er det, som den ærede Ordfører gennem sit Underændringsforslag til Ændringsforslag Nr. 1 herefter vil have lagt Vægten paa. Dette, at den tilstødende Lodsejer har Ret til at fiske i Vandet indtil Midtstrømslinien, er en Regel, som giver sig af sig selv ved første Øjekast; men efter Ordførerens Forslag maa man først godtgøre en Ret til Grunden, inden man tør fiske der. At gøre dette, forekommer mig ofte ligefrem at være umuligt, men altid at være omstændeligt og bekosteligt. Thi man maa ikke overse, at Aerne og Bækkene have i Tidens Løb næsten alle sammen forandret deres Leje. Det er meget ofte Tilfældet, at en Aa i den Tid, der er forløben siden Udskiftningen fandt Sted, har forandret sit Løb, saaledes at den nu muligvis løber paa en anden Lodsejers Grund end den Gang. I saadanne Tilfælde kan Aaen altsaa ikke forudsættes at tilhøre den oprindelige Lodsejer til Midtstrømslinien; det er Ting, som skulle oplyses og opklares, Noget lignende gælder ved Søer. Ved Søer finder der ikke sjældent Landdannelser Sted paa et enkelt Sted, dels fordi Vandet er mere grundet, dels fordi Bunden der er bevokset med Siv, Flæg, Rør o. s. v., hvor Vandplanter og Grøde fra Søen samler sig, saa at der sker en Landdannelse. Nu gad jeg vide, hvorledes man skulde finde den gamle oprindelige Midtstrømslinie uden store Bekostninger og Undersøgelser. — Derimod giver det sig let paa den anden Maade; derefter bruger man ikke den

gamle Midtstrømslinie, men den nuværende Midtvandslinie, og da har man altid klare og rene Bestemmelser. — Det forekommer mig altsaa — og det samme mener det øvrige Flertal — at der er praktiske Hensyn, som forbyde at gaa ind paa at indføre en Regel, der er ny efter den almindelige Retsbevidsthed, selv om den maatte være rigtig efter de gamle forældede Bestemmelser i Danske Lov.

Den meget ærede Ordfører udtalte i sit Foredrag her, at det var ganske vist, at der ikke hidtil var forekommet Vanskeligheder paa Grund af Udtrykkene i Loven af 1888, men at man slet ikke kunde være sikker paa, at saadanne Vanskeligheder ikke vilde komme fremtidig, tværtimod, og han fremdrog et Par Eksempler, der skulde vise, hvorledes saadanne let kunde komme. Han nævnede der først Søer og udtalte, at en Mand kunde have erhvervet sig Ejendomsret til en Sø, men samtidig med, at han erhvervede sig denne Ejendomsret, kunde han have forsømt at forbeholde sig Ret til Jagt, Rørskær, Fiskeri o. s. v. Nu vilde det jo være ganske mærkeligt, om en Mand, der erhvervede sig en Sø, ikke samtidig fik optaget saadanne Bestemmelser, at de virkelig hjemlede ham de Begunstigelser, som han kunde erhverve sig ved Købet af Søen. Men selv om det nu skulde være saa, at han havde forsømt alt dette, saa tror jeg dog at kunne paa-staa — jeg skal her indskyde den Bemærkning, at jeg taler fra et Lægmandsstandpunkt — over for den ærede Ordførers Udtalelse, at det, at den paagældende i Mands Minde havde haft Hævd paa at drive et saadant Fiskeri, ikke vilde forhindre, at en tilstødende Lodsejer kunde vindicere sig Ret til Fiskeri i denne Sø, som tilhørte en anden, at dette for en Lægmandsbetragtning synes umuligt. Thi Loven af 1888 — og saaledes lyder Lovforslaget ogsaa — siger jo udtrykkelig, at Retten skal være som hidtil, men naar Lodsejeren hidtil ingen Ret har haft, medens den anden har benyttet denne Ret uimodsagt, vil det nævnte Tilfælde jo ikke let kunne indtræffe. Desuden siger Loven — og ogsaa Lovforslaget — at det gælder kun, hvor ingen anden særlig Adkomst dertil haves. Men nu maatte Domstolene